

สามเณร คือ ผู้ได้โอกาส

สามเณรเป็น ผู้ได้โอกาส ไม่ใช่ ผู้ด้อยโอกาส
เมื่อบวชเป็นสามเณรแล้ว ควรจะมีความคิดอย่างท่านคุณา
นันทะ ผู้เป็นวีรบุรุษแห่งกองทัพธรรม คือ รักชีวิตการเป็น
สามเณร มีความรู้สึกหวงแหนพระพุทธศาสนา ต้องปกป้อง
และรักษาคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเอาไว้ ให้เป็น
ประโยชน์ต่อมวลมนุษย์และเทวดาให้ได้ ต้องฝึกกันตั้งแต่
เป็นสามเณรอย่างนี้ เพราะต่อไปเมื่อเป็นพระภิกษุแล้ว ก็
ต้องรับภารกิจอันยิ่งใหญ่ ในการธำรงรักษาพระพุทธศาสนา
สืบต่อไป

บทฝึกของสามเณร

สามเณรต้องฝึกฝนตนเองให้ดี เริ่มต้นง่าย ๆ โดยฝึกเป็นนักคิดอย่างนี้ สมมุติว่า ตั้งโจทย์เกี่ยวกับคำว่า “บุญ” สามเณรก็ลองสมมุติตัวเองเป็นญาติโยม ที่อยากทราบความหมายของคำว่า บุญ จากนั้นก็ตั้งคำถามขึ้นมาสักร้อยข้ออย่าให้ซ้ำกัน เช่น บุญคืออะไร อยู่ตรงไหน มีวัตถุประสงค์อย่างไร เป็นต้น อาจจะแบ่งกลุ่มกันไปศึกษา ระดมปัญญา แล้วก็รวบรวมคำถามเอาไว้

แล้วสมมุติว่า เราเป็นสามเณรคุณานันทะ จะตอบคำถามร้อยข้อที่ไม่ซ้ำกัน เราจะตอบอย่างไร ฝึกอย่างนี้ไปเรื่อย ๆ อย่าไปเรียนแบบ ๑ บวก ๑ เป็น ๒ แต่ควรจะเรียนว่า ทำอย่างไรถึงจะได้ ๒ ถ้า ๑ บวก ๑ เป็น ๒ จะคิดได้เพียงวิธีเดียว แต่ถ้าคิดว่า ทำอย่างไรจึงจะได้ ๒ จะมีวิธีคิดเป็นล้าน ๆ วิธี เช่น ๔ ลบ ๒, ๕ ลบ ๓, ๖ ลบ ๔ จนกระทั่งล้านสองลบหนึ่งล้าน พันล้านสองลบพันล้าน อย่างนี้เป็นต้น

แล้วเรานำวิธีคิดอย่างนี้มาใช้กับหัวข้อธรรมะ เรื่องบุญ บาป ทาน ศีล ภาวนา แต่ละหัวข้อเราตั้งคำถามสักร้อย

คำถามที่ไม่ซ้ำกัน แล้วรวบรวมคัดแต่คำถามที่น่าสนใจ แล้ว
มาช่วยกันตอบ ถ้าหากเราไม่รู้ เราก็ถามพระอาจารย์ ถาม
พระพี่เลี้ยง หรือไปค้นคว้าในตำรับตำรา เรียนอย่างนี้ถึงจะดี
แล้วความคิด ความอ่านจะกว้างขวาง ปัญญาเรามีอยู่ทุกคน
แต่เราเอามาใช้ไม่เท่ากันทุกคน ใช้มากก็มีปัญญามาก ใช้น้อย
ก็มีปัญญาน้อย

บทสรุป

เพราะฉะนั้น การมาบวชตั้งแต่เป็นสามเณร จึงไม่ใช่เป็นผู้ที่ด้อยโอกาส แต่เป็นผู้ที่ได้โอกาส เพราะเราได้ศึกษาตัวอย่างจากสามเณรคุณานันทะ ซึ่งเป็นต้นแบบสำคัญทีเดียว ดังนั้น ถึงเวลาแล้วที่พุทธบริษัท ๔ ต้องตื่นตัวขึ้นมาเพื่อศึกษาคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า รักษาและหวงแหนพระพุทธศาสนาที่บรรพบุรุษของเราเอาชีวิตเป็นเดิมพัน เมื่อรับมาแล้วก็รักษาด้วยชีวิต สืบทอดมาจนถึงปัจจุบัน และเพื่อลูกหลานของเราต่อไปในอนาคต ตลอดจนชาวโลกทั้งหลาย

เพราะคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นสิ่งประเสริฐสูงสุด ไม่มีความรู้ใดที่จะเสมอเหมือน เป็นคำสอนที่เต็มเปี่ยมไปด้วยเหตุด้วยผล พิสูจน์ได้ทุกกาลเวลา ถ้าเรารักเหตุผล หรือเป็นคนมีเหตุผล เราก็ต้องเชื่อเรื่องกฎแห่งกรรม พระพุทธองค์ทรงสอนเรื่องกฎแห่งกรรม มรรคมีองค์ ๘ เป็นต้น คำสอนใดที่ไม่มีมรรคมีองค์ ๘ คำสอนนั้นจะไม่มีพระอริยบุคคล บุคคลผู้ประเสริฐ^๑ เหมือนเราไม่อาจจะหารอยเท้านกในอากาศได้ ฉะนั้น

^๑ มหাপรินิพพานสูตร พระสูตรและอรรถกถาแปล ที่มณีกาย มหาวรรค เล่ม ๑๓ หน้า ๓๑๘-๓๑๙.

คำสอนของพระพุทธองค์ ทำให้ชาวโลกได้เข้าใจเรื่องราวของชีวิตได้เป็นอย่างดี และดำเนินชีวิตได้ถูกต้อง ไม่ผิดพลาด และมีเป้าหมายปลายทาง คือ ทำพระนิพพานให้แจ้งได้

คู่แข่งที่แท้จริงของเราก็คือ “เวลา” เราจะต้องทำงานแข่งกับเวลา เพื่อรักษาพระพุทธศาสนาเอาไว้ คำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากว่าจะบังเกิดขึ้นมา ต้องใช้เวลายาวนานนับเป็นหลาย ๆ อสงไขย พระองค์ต้องทรมานชีวิตจิตใจสร้างบารมีมานับภพนับชาติไม่ถ้วน แล้วมาค้นพบในชาติสุดท้ายเมื่อบารมีเต็มเปี่ยม

ดังนั้น ให้เราดำเนินชีวิตอย่างผู้เป็นต้นแบบ รักษาพระพุทธศาสนา เจกเช่น **ท่านคุณานันทะ** ที่เอาชีวิตเป็นเดิมพัน ในการธำรงรักษาพระพุทธศาสนาเอาไว้ให้อยู่คู่โลก เพื่อประโยชน์สุขของมวลมนุษยชาติทั้งหลาย และเทวดาทั้งปวง

